

I Raadets Forhandlinger om dette meget vigtige Spørgsmaal har deltaget Repræsentanter for Arbejdernes Oplysningsforbund og Socialdemokratisk Ungdomsforbund. Ved Spørgsmaalets Behandling rejser der sig en Række Spørgsmaal:

a) *Af hvem skal Initiativet tages til Iværksættelse af saadanne Foranstaltninger?*

Det kunde hævdes, at Spørgsmaalet er af saa stor Vigtighed, at Staten selv burde tage Initiativet og selv etablere Landet over en Række egnede Foranstaltninger af denne Art.

Raadet mener dog, at det heroverfor kan anføres, at den rette Løsning i det enkelte Tilfælde bedst opnaas, naar der bagved Planen ligger en social Interesse, der bygger paa de lokale Forhold, der i de enkelte Tilfælde spiller ind, og at Foranstaltningen gennemføres under nøje Fastholden af de Principper, der ligger til Grund for Ordningen. Disse Krav vil ikke kunne opfyldes af et centralt Organ, der kun vil være i Stand til at angive Retningslinier, og for saa vidt der ikke skulde etableres et større administrativt Apparat, hvad der maa anses for udelukket, anser Raadet det for den bedste Ordning, at Initiativet tages af Kommuner, socialt interesserede Foreninger, derunder Fagforeninger, eller andre egnede Organer, saaledes at det offentliges Støtte først paakaldes, naar Initiativet er taget udefra, og det kan godtgøres, at de Hensyn, som maa varetages ved en saadan Ordning Gennemførelse, jfr. nærmere det følgende, er varetagne.

For et saadant Synspunkt taler endnu et Hensyn. Det er rigtigt, at Foranstaltninger af denne Art nødvendigvis maa kræve økonomiske Ofre, og at saadanne Ofre maa bringes. Under de vanskelige økonomiske Forhold, der har stillet saa store Krav til Statskassen i en Tid, hvor dennes Indtægtskilder har svigtet, kan ikke alle Udgifter ved Gennemførelsen af saadanne Ordninger lægges paa Statskassen. Det rimelige maa være, at det offentlige bidrager sin Del af Udgiften, men at samtidig en Del af Udgifterne bæres af de Kredse, der af rent idealistiske Grunde er interesserede i dette Spørgsmaal, eller af Organer, der ogsaa kan se deres egen Interesse i en forsvarlig Løsning af dette vigtige Spørgsmaal, saasom Kommuner og Fagforeninger, og først derigennem opnaas ogsaa den Løsning, som man maa anse for den rette Basis, nemlig at Ansvaret for Foranstaltningernes rette Gennemførelse og en vis Del af den økonomiske Risiko forenes paa eet Sted. Heri ligger imidlertid ikke, at man ikke kunde tænke sig, at Staten paa et eller flere Omraader tog et direkte Initiativ. Man vilde imidlertid finde det rigtigst, at der først blev indhøstet Erfaringer paa dette Omraade, inden et saadant Initiativ blev taget fra Statens Side, og man stiller derfor ikke Forslag i saa Henseende paa nærværende Tidspunkt.

b) *Hvorledes skal Rammerne være for de enkelte Foranstaltninger?*

Naar man anlægger den Linie, at Initiativet skal tages udefra, maa der indrømmes dem, der tager Initiativet, en vis Frihed med Hensyn til Rammerne for Foranstaltningerne, og Maalet for det offentlige kan da kun være at opstille visse Forudsætninger, som maa findes i hver enkelt Foranstaltning. Herom kan anføres følgende:

- 1) En Blanding af legemligt Arbejde og Undervisning som ovenfor anført, hvor de arbejdsløse kun en vis Del af Dagen beskæftiges med produktivt legemligt Arbejde.

Under Raadets Forhandlinger angaaende dette Spørgsmaal er der fra interesseret sagkyndig Side anført, at det rationelle vilde være, at Arbejdsplanen omfattede 3 Timers legemligt Arbejde, 3 Timers Undervisning og 2 Timers Sport, Badning eller Gymnastik. Denne Arbejdsdeling falder sammen med adskillige af de Planer, der er fremkomne overfor Socialministeren.

Raadet mener imidlertid ikke, at det direkte bør forlanges, at Arbejdsdelingen skal være saadan, og man indskrænker sig derfor til at foreslaa, at det gøres til en Forudsætning, at Beskæftigelsen bestaar i »en passende Blanding af legemligt Arbejde, Undervisning og Sport«. Man gaar ud fra, at der ikke vil være nogen Vanskeligheder ved at skaffe de fornødne Lærerkrafter til Undervisning og Sport. Meget muligt vil der blandt de arbejdsløse, der deltager i Foranstaltningen, findes Emner i saa Henseende, og i hvert Fald er der en ret stor Ledighed blandt Lærerne, ligesom der sikkert vil kunne skaffes Personer, der kan lede Sporten. Man henleder i saa Henseende Opmærksomheden paa det store Antal Elever, der er udgaet fra Niels Bukhs Højskole.

- 2) Det produktive Arbejdes Art.

Som ovenfor anført maa der i højeste Grad tages Hensyn til, at der ikke — i hvert Fald i mindst muligt Omfang — maa tages Arbejde fra det egentlige Arbejdsmarked. Dette